

LA FREDA NIT

Recordo aquells primers dies d'hivern amb nostàlgia, quan tot era més senzill.

Feia temps que era fosc, no pas per l'hora, sinó pels núvols que cobrien el cel. Jo mirava per la finestra, des d'allà dalt es podia veure tota la vall, però, en realitat, jo no m'hi fixava. Estava perduda en la infinitat dels meus innocents pensaments dirigits a algunes coses que ara no semblen massa importants. Però, un floc de neu, petit i insignificant, va travessar el paisatge que fins aquell moment no m'havia molestat en observar. Va ser llavors quan vaig tornar a la realitat. Em vaig girar cap a la cuina, on els meus pares preparaven el sopar. Tenia fred, a la cabanya no hi havia calefactor i el corrent es filtrava per les finestres. Estava començant a nevar i a casa, hi faltaven la llenya i el meu germà.

—Està començant a nevar —vaig dir als meus pares amb certa indiferència.

El meu pare va eixugar-se les mans després d'haver estat rentant els plats i va apartar una mica la petita cortina que cobria la finestra de la cuina.

—Espero que l'Adam torni aviat amb la llenya, avui farà fred —va concloure.

Potser hauria d'haver-ho dit d'una altra forma. És cert que l'Adam ja era grandet: Bé, tenia 19 anys en aquella època, però hagués estat millor que no hi hagués anat mai a buscar llenya, perquè, de totes maneres, aquella nit no vam tenir l'oportunitat d'escalfar-nos.

Va passar ben bé una hora, potser més. El sopar ja estava fet, a la taula i pràcticament fred. Una fina capa de gel havia començat a cobrir les finestres, i jo, l'únic que podia fer era posar-me més mantes a sobre. Els meus pares, finalment i després d'haver-ho parlat en veu baixa, es van posar l'abric, em van abrigar a mi també i junt amb les meves mantes em van agafar en braços i vam sortir de casa. Van deslligar els gossos, van agafar unes llanternes i ens vam endinsar al bosc. De seguida que vaig adonar-me que passava alguna cosa vaig començar a cridar el nom del meu germà, tot i que la meua veu no devia arribar molt enllà.

Suposo que els nervis i el fet de portar-me a mi i a les meves mantes en braços va fer oblidar els meus pares l'intens fred que feia aquella trista nit nevada. Al

poc temps van trucar els guardes forestals, tot i que van tardar en arribar fins on érem. Van estar rondant pel bosc tota la nit mentre jo dormia al 4x4 de la policia.

Van trobar el meu germà a les primeres hores de l'alba, completament inconscient i amb símptomes d'hipotèrmia per haver passat tota la nit desmaiada a la neu. De seguida, el van portar a l'hospital però no s'hi va poder fer gran cosa. Semblava ser doncs, que abans de poder buscar la fusta havia caigut i s'havia donat un cop al cap amb una roca. Va quedar en coma i després de tants anys, tants que ara quasi li doblo l'edat que ell tenia en aquella època, segueix respirant gràcies a una màquina.

Al poble d'aquella vall perduda a les muntanyes, encara es segueix parlant de la nostra tragèdia com a una espècie de llegenda urbana que narra la història d'un noi que encara no ha sortit del bosc tot i que el seu cos és ben lluny, a un hospital, amb respiració assistida. I és possible que sigui certa perquè, quan visito aquella cabanya i el seu melancòlic bosc encara puc escoltar la seva veu, atrapada en el temps, demanant ajuda.

Aixeco la mirada del meu paper i miro el meu públic, que sembla estupefacte. Em sento satisfeta en veure les seves expressions. M'aixeco de la cadira i somric.

—Agraeixo la vostra atenció. Podreu trobar més històries semblants al meu llibre: "Anècdotes de la infància".

Em dirigeixo a la sortida de la sala poc a poc mentre escolto les paraules de la gent. A fora m'hi espera algú conegut.

—Em sona molt aquesta història... —em diu en un to burleta quan finalment surto.

Somric a l'Adam amb emoció.

És cert, no va ser tan tràgica en realitat, però si no l'hagués adornat una mica no tindria cap gràcia, ¿oi?